

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ Μ' ΑΓΑΠΑ

[Τοῦ Αλμιλίου Ζολᾶ]

Α'.
κείνη πού μ' ἀγαπᾷ είνε μεγάλη χυρία, ντυμένη στά μεταξωτά και στής διανέλλες ; Δούκισσα ή μαρκήσια, ντελικάτη και ἐλαφρά σάν δινιδό, πού ο ἀδιόρθοτος μορφασμός της είνε πιο γλυκύς ἀπὸ χαμόγελο, και πού δινειδοπολεὶ τὸν ἔρωτα μας καθημένη στὸν καναπὲ ιοῦ μπουντουάρ της ;

'Εκείνη πού μ' ἀγαπᾷ είνε μοδιστράκι πεταχτό, πού πηδῷ τὸ χανδάκι τοῦ δρόμου ἀσηκώνωντας τὸ φουστάνικο τηκάζεται μὲ τὴ ματιὰ ἐπαίνους γιὰ τὸ ντελικάτο πόδι της ; Εἰνε ἡ κόρη πού ἀνόλγει σ' οὐλοὺς τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς της, πού σήμερα και ἀρθροῖ ἐνια πρόστυχο τοιτένιο φόρεμα ;

'Εκείνη πού μ' ἀγαπᾷ είνε ἡ ξυνθοῦλα πον γονατίζει γιὰ νὰ προσευχῆθῃ στὸ πλευρὸ τῆς μητέρας της... Εἰνε ἡ μελαγχολινή χωριατοπούλα πού μὲ κυντάπει σάν διαβαίνω και παιδίνει μαζὶ της τὴ θύμησι μου μέσα στὰ χωράφια και στ' ἀμπέλα ; εἰνε ἡ τραχούλα πού μ' εὐγινωμονεῖ γιὰ τὸν ἔρωτα μου ; εἰνε ἡ ἄγνωστη γυναίκα πού τὴν ἀκολούθησα μιὰ μέρα και δὲν τὴν ξανάειδα πιά ;

'Εκείνη πού μ' ἀγαπᾷ είνε κόρη τῆς Εύρωπης, ασπροὶ σάν τὴ χαρούνη, κόρη τῆς Ασίας μὲ ὅψη χρυσοκίτεινη σάν τὸ ἥλιοβασίλεμα ; ἡ κόρη τῆς ἐρήμου, μαύρη σάν νύχτα ἀνέμοικάλης ;

'Εκείνη πού μ' ἀγαπᾷ τὴ χωρίζει ἀπὸ μένα ἐνας ἐληφρὸς μεσότοιχος ; βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα ; βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὰ δαστέρια ;

'Εκείνη πού μ' ἀγαπᾷ δὲν γεννήθηκε ἀκόμη ; ἀπέθανε ἀδά κι ἐκατὸ χρόνια ;

Β'.

Χθὲς τὴ ζήτησα σὲ μιὰ ἐμποροπανήγυρι. Τὸ προάστειο ἐώρταζε

κπὶ δ λαὸς μὲ τὰ κυριακάτικά του ἐτύφραζε στοὺς δρόμους.

"Αναψαν τὰ φαναράκια. 'Η λεωφόρος ητο στολισμένη κατ' ἀποστάσεις μὲ πασσάλους κίτρινους και γαλάζιους ποὺ είχαν στὴ κορυφὴ τους μικρὰ δοχεῖα χρωματιστά, ὅπου ἐκαγγαντιλία ποὺ δὲν μένει σάλευε τὴ φλόγα τους Στὰ δένδρα, ἐφεγγαν χάρτινα φανάρια. Παραπλήγματα μὲ διάτροφα ἐμπορεύματα ήταν στημένα στὸ μῆκος τοῦ δρόμου.

"Υπῆρχε στὸν αἰθέρα μιὰ δύση σκόνης και ξυμαρικῶν. Τὰ δργανέττα ἔπαιζαν, οἱ ἀλευρωμένοι παλήτασσοι φώναζεν και πηδούσαν. Μία νερέλη σκέπαζε αὐτὴ τὴ χαρά.

"Ἐπάνω ἀπ'" αὐτὴ τὴ νερέλη και ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀλοβοήη ἀπλωνόταν δ ἔαστερος οὐρανός...

"Χυμένος μέσος στὶς καρδιᾶς μου. 'Ακολουθοῦσα μὲ τὸ μάτι τὰ κορίτσια που μού χαμογελούσαν διβαίνοντας, σά νὰ μού λέγαν πᾶς δὲν θὰ τὰ ξαναίδω πιὰ ἐκείνει τὰ χαμόγελα. Και αὐτὸς ὁ στοχασμός ηταν μιὰ ἀγνώνια γιὰ τὴν ψυχὴ μου.

"Ἐρθασα ἔτοι σ' ἔνα σταυροδόφιμο, στὴ μέση τῆς λεωφόρου. 'Αριστερὴ ηταν στημένη μιὰ παράγγα μοναχικῆ. Στὴν πρόσοψι της είχε μιὰ σανιδέν αἴσχεδα και δύο φανάρια φωτίζαν τὴν πόρτα, που τὴ σκέπαζε ἔνα πανί. 'Ενῳ στεκόμουν και ἔβλεπα, ἐνας ἀνθρώπος ντυμένος σὰν μάγος, μὲ μιὰ μαύρη ωρμπα και ἔνα καπέλλο μιτερό στολισμένο μὲ ἀστέρια, φώναζε στὸν κόρμιο ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα. 'Περάστε μέσα, κύριοι, δεσποινίδες. 'Ηρθα ἀπὸ τὴν Ινδία, γιὰ νὰ δούω τὴ χαρδί στὶς καρδιές τῶν νέων. 'Εκεῖ ἀπέκτησα, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου, τὸ Μαγικὸ Καθρέφτη, ποὺ τὸν τύλαιε ἔνας τρομερὸς Δράκος. Κύριοι, δεσποινίδες, περάστε μέσα. Περάστε, κύριοι, νὰ δῆτε ἐκείνη ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ ! Μὲ μιὰ δεκάρα ἐκείνη ποὺ σᾶς

ἀγαπᾶ!

Μιά γορή, τυμένη σά μπαγιαντέρα, ἀνασήκωσε το πανί της πόρτας και φωνάζε στό πλήνος μέ τη βραγήν φωνή της:

— Γιά μιά δεκάρα ἔκεινη πού σᾶς ἀπάρε! Περάστε νά δήτε ἔκεινη πού σᾶς ἀπάρε!

Γ'.

“Ο μάγος χεύτησε τή γρανάσσα. Ή μπαγιαν ἐρα γρύπησε ἔνα πουδούνι.

“Ο λαὸς ἔδειται. Ἐγώ ὥρως ἀκουσα μ' ἑνίσυσισιμό την πρόσλητη του μάγου. Τα λόγια του ἀνταπεξόντο στον πόδη τῆς καρδαῖς του. Πάτησα το πόδι στήν εἰσόδο, διατάσσοντας στον μὲ κρατοῦσε ἄπο τὸ σακάκι. Ήταν ψηλός και ἀδύντος, φρούρεις γάντια πάνινα τὸ καπέλλο του και τὰ ρούχα του ἦταν ζευφεισμένα. Μου ἔκαμε μιά βαθειά ὑπόλοιπο και μοῦ εἶπε :

— Λυπούδη, νύρις, πού ἔνας μορφισμένος δίνει τὸ κακὸν παρά δειγμα στὸ πλήνος. Δεν πρέπει νά πάστηριζετε ἔνα τέτοιο ἀγάθην πού καλεῖ νέους και νέες σ' ἔνα τέτοιο ἀδιάντροτο θέαμα.

Τὸν ἄκουσα πού μιλούσε, και διατί παντες νά μιλῇ ἀπλῶς τὸν κύνταξα στὸ πρόσωπο. Είδα κατὰ τὴν ἐστηματική στὴ σιωπή μου.

— Κύριε, εἶπε μὲ νέα ὑπόλιτον κύριε, εἶμαι ὁ Φίλος του λαοῦ και ἔργαζομαι γιὰ τὴν εὐτηγία ἀνδρωπάτησος.

Τοῦ γύρισα τὸν πλάτην και ἀνέβησα στὴν ἔξεδρα. Πρό τοῦ ἔμπω, γύρισα νά φέρω μιὰ τελευταῖα μάτια στὸ Φ λο τοῦ λαοῦ. Τὸν είδα πού κύνταξε τὴ μπαγιαντέρα μὲ μάτια τρυφερά.

Δ'.

“Αφέσα τὸ πανί της πόρτας νά ξαναπέσῃ και βρέθηκα μέσα στὸ ναό. Ήταν δομάτιο στενόμαρκό, ρωδίς κανένα κάθισμα, μὲ τοίχους στρωμένους μὲ πονί, πού τὸ φύτιζε ἔνα μόνο λυχνάρι. Οι θεαταὶ ἦταν ὅλοι, νέες και παιδιά. “Ολα ἄλλως τε ήσαν κόδια. Ενα σχοινὶ τεντωμένο, στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἐχώριζε τοὺς ἀνδρες ἀπὸ τὴν γυναικεῖα.

“Οι Καθέρεψα τὸν Ερωτος, ἦταν ἀπλῶς δύο θυμποτοί καθορέφεται στρογγυλοί, ἀπὸ ἔνα στὸ κάθισμα μεταξύ των διαμερισμάτων, στὸ βάθος. Τὸ θάδμα ἔγινετο μὲ τὸν πλάνουστρο τρόπο. “Ηρει τὸ προσωπάσσω τοῦ δεξεῖ σου μάτι στὸν γυαλὶ και βέβλεπες ἀμέσως ἔκει τὴν ἀγάθημένη σου. Πῶς νὰ μὴ δώσης πίστη σὲ μιὰ ἐμφανίτι τόσο φυσική!

Δὲν αἰσθάνθησα τὴ δύναμι νά δοξιάσω εὐθὺς τὴν τύχη μου. “Ηξερα τί μὲ περιμένω πίστη ἀπὸ κείνο τὸ γυαλί; Ἰσως κανένα φρικτὸ πρόσωπο γέρωκο και παρηματισμένο σάν τὴς μπαγιαντέρας της ἔξωπορτας. Δὲν πίστευα πιά στὴς ξανθής πού πλάτιο μὲ τὴ φαντασία μου τὸν ἐρημάτων ουρών. Θριμόνων δὲς τὴς ἀσχημες πού πού δείγνουν κάπουσι και συλλογιζόντουν δια κάποια ἀπ' αὐτές θάβλετα νά ξεφυτώσου στὸν καθόρεψη.

“Αποτραβήχτησα σε μιὰ κώρη. Τὴν νά καμόν θάρρος, κύτταξα ἔκεινης πού, πιὸ λημποτοί ἀπὸ μένα, βέλεπαν ἀφορά τὴν τύχη τους. Δὲν ἀγρησαν νά μοὺ καντήσουν τὴν προσοχή ὅλες ἔκεινες οι φάτες, πον καμογελούσαν, ἀναλόγως τῶν ευχαριστησεως πον τοὺς προενοῦσε νά ἐμφανίσεις. Εἴδησα γελοίους ὀλούς αὐτοὺς ποὺ πήγαιναν μὲ τὴ σειρά νά ίδουν τὴν ἀδελφή της ψυχῆς των μέσα ἀπὸ μιὰ μικρή τρύπα.

Πρώτα ἐφοργώθησαν δύο στρατιώτες, ἔνας λοχίας ἱλιοκαρμένος και ἔνας νέος κληρονόμος, παιδί τοῦ ιαριοῦ. Ο λοχίας γινότας σὸν αἴτιος. Ο κληρονός δέμεινε πολλή ὡρα σκυριμένος στὶν τρύπα και φινούμενος πολὺ ποὺ είναι σύγριτημένος.

“Υστέρα τοῦ ἥρες ἔνας γρούτης και κόκκινος ἀνθρωπός πού κύτταξε ἀπαθέστατα, πον νά τρύπωσε πολὺ φυσική δια μποροῦσε κάπου τὰ τόν ἀγαπή. Υστέρα πούντα τρεῖς μαρτιά. Ο κανθάνεις ἐφάνη ἰνυτούμενός ἀπὸ τὸ πρόσωπο πού είδε στὸ καθόρεψη.

“Υστέρα ἀκολούθησαν ἄλλοι περίεργοι. Τὶ πρόσωπο νά είδε τάχος καθένας τους στὸ θαυμό γυαλὶ ἔκεινο τοῦ Ερωτοκού Καθέρεψη; ..

Ε'.

“Η φάτες τῶν κοριτσιῶν, ἀπὸ τὸ ἄλλο δια μέρισμα, ἔδειχναν και ἀπέτες μιὰ ζωήρην και ἀδούλη περιέργειαν. Πήγαιναν νά βλέπουν μὲ τὴ σειρά, ουστέρα ἀπεσύροντο, ἄλλες συλλογισμένες, ἄλλες γελῶντας σὰν τρέλλες.

Εἶδο μιὰ ἀσχημόνια πού δὲν ἦθεις νά ξεκολλήσῃ τὸ μάτι της ἀπὸ τὸν μαγικό καθόρεψη. “Ἄλλες πάλι μπορεῖ νά είδαν πορίγηπτας γονατισμένους ἐμπόρους τους, και ἔτοι διλες πέρασαν ὀλίγες στιγμές εὐτυχισμένες. Τὸ παράδειγμα τους πού ἔδωσε θάρρος. Ο μάγος δὲν θὰ είχε βέβαια τὴ μορθηρία νά προξενῇ τὴν ἐλαχίστη δυσαρέσκεια σὲ κείνους πού τοῦ δεκίναν τὴ δεκάρα τους.

Σίμωσα, ἔβαλα, χωρὶς πολλή συγκίνηση, τὸ δεξιό μού μάτι στὸ τζάμι. Είδα, ἀνάμεσα σὲ δύο μεγάλα κόκκινα παραπετάματα, μιὰ γυναικά ἀκούμπισμενή στὴ φράγη ἔνος φωτέων. Τὴ φωτίζαν ζωηρά λύγοι πού δὲν μποροῦσα να τοὺς διακρίνων.

Ἐκείνην πού μ' ἀγαποῦσε φρούρεις μιὰ μαρουά ἐσθήτησα λευκή, ἵνα λευκό πέπλο στὸ μέτωπο και στὸ κεφάλι ἵνα στεφάνη. “Εμοιαζε σὰν ἔνας ἀγγελος ἀγνότητας. Ακούμποντες μὲ φιλαρέσκεια και ἔστρεψε τὰ μάτια της σ' μένα, μάτια γιλωά, καϊδευτικά. Μου ἔφανη χαριτωμένη μὲ τὸν πέπλο της. Πλεύδες ξανθής, μέτωπο παρθενικό, κεληή ἀρβά, λασκάκια στὰ μάγουλα. Στὴν ἀρχή μοῦ ἔκαμε

ἔντυπωσι αγίας. “Υστέρα, ἐιδούς καλοῦ κοριτσιοῦ. Εβαλε τὰ τρια δίγυνάλα στὸ στόμα και μούσιειλε ἔνα φιλί. Μπόρεσα και διέκρινα καλά τὰ χαροπητησικά της, τὰ ἔδεσα στὴ μηνή μου και ἀπειρόθην.

“Ενώ ἔβαινα, εἶδα τὸ Φίλο του λησοῦ. Ο σοβαρός ηθικολόγος, ξαπίνων νά δώσῃ. τὸ καρδιά παράδειγμα της περιεργείας, πού ἔστι γματίζεται πορό διάγονον.

Κατέβηκα τὴν ἔξεδρα, βρέθηκα πόλι μέσα στὸ πλήνος, μὲ τὴν πρόθεση την ξητήσω ἔκεινη πον μ' ἀμάρατη, τώρα πού ἔγρωζα τὸ χυμόνελο της.

Τὰ λυγνάμα κάπνιζαν, η πολυκοσμία και ὡχρή βροή είχαν κοινωνήση, προσγονίσσα σκοντώντας μεσά στὸ πλήνος και προσέστησαν μέσα στὴς γυναικεῖς γυναικεῖς εύφων ἐκ νησοποιίας. Μά σε καμπάνη δὲν ἀγνεύωδης τὰ δραστικά μάτια πού είδα στὸ καθόρεψη.

Στηρίσα σιγά ερθρόδυνη τὸ βῆμα, κυττώντας ἔκεινη τὴ χιρό τοῦ πλήνος πον μού ἔφερε πλάκωμα στὴν καρδιά. Αἰσθανόμουν βαθιά μελαγχολία κατεύθυντας στὰ πρόσωπα δηλες τῆς νεες, χωρὶς να μπορῶ νά τυφωνάρω ἔκεινη πον μ' ἀγαπᾶ.

Z'.

Εσθήσεις και τὸ τελευταῖο λυχνάρι. Τὸ πλήνος είχε διακινθῆ που πον μόνο ἔβλεπες κανέναν ζευγάρα πρυφερό η κανένα με θυμένον. Περιπατούσα στὸ δροσερό δέρακι τῆς χαρανγῆς, διατάσσοντας στὸ πλευρό μου. “Από τὸ ἔλιαφρο βάσιται, ἀπὸ τὴ φρεσιά, ἀνεγνώσσασι διτι ητο γυναικα. Καθὼς ἐπηγιάζεις, είδα τὸ πρόσωπο της στὸ λάμψι μένδις φανού και εύθυνης ἀγνεύωδης ἔκεινη πον μ' ἀγαπᾶ. “Οχι την ἀθανατη μὲ τὸ λευ ο πεπλο, ἀλλά μια φτωχή θητη πον φούσε δην τούτον πον συνεργασμένο. Μού φάντησε ωμοφροφή μ' ὅλη τὴ διστηχία της, μ' ὅλη τὴ γλωττη και κονδαριμένη δην της. Δεν ἀμερέβαλλα πιά, ηταν η δια υφη τὰ ίδια μάτια πον είχα ιδη στὸ μαγικο καθόρεψη.

Ετρέξα κοντά της, της πήρο τὸ χέρι και τὸ φ λησα. Αντή μού καμπούλες. “Υστέρα εξηκολούθησε τὸ δρόμο της. Τὴ συνάδεσσα.

— Με ζέρεις; της εἶπα σιγανά.

Αντή σήκωσα πάλι τὰ μάτια και μὲ είδε :

— Οχι, μού εἶπε.

— Πού πάμε; τὴ ωρτησα.

— Οπου θελεις... Είπε μ' ἀδιαφορία.

H'.

Περιπατούσαμε ἀδιάκοπα, κατεβαίνοντα, τὴ λεωφόρο.

Διέκρινα σ' ἓνα παρακάπι δύο στρατιώτες πον δηνης συζητούσε πιμπαρδ και ὁ ἄλλος ηκούσε. Ήτον ό λογίας και ὁ κληρωτός ο λο γιας μού εἶπε περιγελαστικά :

— Και σένα η ίδια σούτηγε;

— Ο νεοσύλλεκτος μού εἶπε παροπονετικά.

— Από μόνο είχα, κύριε, μού πελεψες ἔκεινη πον μ' ἀγαπᾶ.

“Άλλαξα δρόμο, πήρα τὴ δειδροστοιχία. Τρία χαρίνια μάς συναπάντησαν ἀνεγνώσια τοὺς τρεῖς μονήτας. Οι φτωχοι είχανταν το μεθ' σμρόν. Σταμάτησαν γελούτας δυνατά, ψωνίζοντας δηλαγάρια βήματα, φωνάζοντας δη καθένας :

— Αί! κύριε, η κυρία πον έχεις μαζί σου, είνη ἔκεινη πον μ' ἀγαπᾶ!

Ιδοφασ απὸ ἀγωνία. Ετάχνω τὸ βῆμα δην πον διοβήκαμε πιά ἔκεινες της ἐρημιές. Πατῶντας στὸ πιζόδρομο, είδα ἔκει στὴν τρύπα τοῦ δρόμου. Σταμάτησαν καπόσιον πον μετρούσε μὲ τὰ δάχτυλα σὰν ψάκνης δηλαγάριας.

Στὰ τελευταῖα, βλέποντας τὴ συντρόφισά μου, κοκκίνης και ἀπλώσεις τὰ χέρια.

— Ε! ε! εἶπε, είνη ἔκεινη πον μ' ἀγαπᾶ.

— Νά, μού εἶπε ἔκεινη, ε' μαι φιωχή, κάνω διτέρα μετροφ για νά ζήσω. Τὸν ερασμένο χειμώνα, περνώντας δέκατες ώρες τὸ ημερόνυχτο σκυμμένη σ' ἔναν ἀργαλειό, και ηταν μέρες πον μού ἔλειπε πο φωτι. Τὴν ανοιξι, πετάξα τὸ βελόνι, βρήκα δουλειά δηλιγάτωρ πονοφούσικ πον μούδινε και περιστόρεις κέρδη. Ντυόμαι σι' ὁσπρα καθέ βράδυ, και μόνη δούνεια πον ἔχω είνε να κάθιμαι στὸ φωτέρι και νά χαμογελώ απὸ τὴς δέκα έως τὰ μεσάνυχτα. Πληρώνομαι είκοσι φράγκα τὴ βραδιάν. Αντικρισι, πλαστά πλαστά απὸ τὴν τρύπα τοῦ μεσοποιήσυ, βλέπω πάντα ένα μάτι πον με κυττάτει. Είνε πολύ μονότονο αύτη η δουλειά. Μά πρέπει νά ἐγγάνωμαστα καθαρίζεις τὰ φτωχοτήσια μου και φορώ πάλι τὸ τοιτένιο φωτιστάν τούτον εύχαριστημένοι και ἔχω πάντα την ζωηρά ΖΟΛΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. « ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθιστάμεν γνωστὸν πρὸς τὸν κ. ουνδρομητάς τοῦ « Μπουνέτου », τὸν ἔγγραφέντας δὲν μέρον τούτου, δητι, η συνδρομή των ἔλλης και ἀν δὲν πεντούσουν τὰ την ἀνανεώσουν, η ἀποστολή τοῦ φύλλου θὰ διακοπῆ.

(Εκ τῆς Διευθύνσαν)